

7.4.2026

Juttelin Atticusille. Sanoin että haluan hänet takaisin. Ei hän niin vain suostunut, vaikka rakastaa minua edelleen. Hän ei luota minuun. En ole tällä hetkellä hänen luottamuksensa arvoinen. Minun pitää kirjoittaa hänelle huomiseksi essee siitä, miksi kadun että jätin hänet. Sanoin tekeväni sen. Sanoin tekeväni mitä vaan.

30.3.2026

Juteltiin tänään Atticusin kanssa. Ja muutakin. Ei olisi pitänyt tehdä sitä muuta, mutta en mahtanut sille mitään. Ja se oli ihanaa. Mutta sitten, hän lähti ja tuntui, että tällä kertaa hän jätti minut. Se sattuu. Ehkä se kuitenkin on minulle ihan oikein. Olen ansainnut tämän.

29.3.2026

Tein tänään jotain kamalaa. Jätin Atticusin. Minä vain... Tämä kaikki. Se miten paljon hän minusta välittää ja miten kiinni me ollaan toisissamme. Se on liikaa. En ole tottunut siihen. Joten minä jätin hänet. Hän ansaitsee jonkun, joka osaa rakastaa. Ei tällaista kamalaa ihmistä, jollainen minä olen. Atticus on ihan sokea vioilleni, niitä nimittäin riittää. Hän olisi varmasti paljon onnellisempi jonkun toisen kanssa.

8.1.2026

Atticus tuli tänään takaisin laskettelureissultaan. Me näimme heti tänään. Hän tuli käymään meillä. Minua kaduttaa, etten kertonut hänelle Savannahista ja Igorista. Olen varma, että hän tajusi, etten kertonut ihan kaikkea. Äidistä sen sijaan kerroin. Myös sen, että äiti arvosteli valintaani seurustella hänen kanssaan. Atticus ei onneksi näyttänyt pahastuvan siitä. Tein selväksi, ettei äidin mielipiteillä ole väliä. Ei niillä ole. Hänen mielipiteensä ovat sellaisia, jotka vain satuttaa kaikkia.

Oli ihanaa nähdä Atticus jälleen. Minulla ehti jo olla häntä ikävä.

6.1.2026

Olen taas kotona. Olin pari yötä Cecilian ja hänen isänsä luona. Ethan oli mukava. Vähän hassu ja aikamoinen sählääjä, mutta hän otti minutkin vastaan hyvin. Siellä talossa oli tosi lämmin tunnelma. Oli ahdasta, sotkuista ja huonekalutkin eri paria, mutta se tuntui kodikkaalta. Ethan teki ruuat ihan itse ja vaikka se nyt ei ollut niin hyvää kuin mihin olen kotona tottunut, niin kyllä se minulle kelpasi. Kaikesta huomasi, että Ethan ihan oikeasti välittää Ceciliasta. Häntä kiinnosti minunkin elämäni. Olen niin iloinen Cecilian puolesta. Hänellä on oikeasti hyvä olla siellä isänsä luona. Hän oli jo ennen iloinen, mutta nyt hän on entistä onnellisempi.

4.1.2026

Kamala päivä. Kävimme Cecilian kanssa äidin luona vankilassa. Se ei mennyt hyvin. Hän syyttää minua kaikesta. Olen kuulemma tuhonnut perheemme ja pilannut hänen elämänsä. Cecilia sanoi äidille sen, mihin minä en pystynyt. Että äiti itse on pilannut meidän kaikkien

elämän. Ei vain meidän lasten, vaan myös omansa ja isän elämän. Siskoni on saanut jostain enemmän rohkeutta kuin mitä minulla on tai tulee ikinä olemaan. Cecilia sanoi, että häntä hävettää olla äitimme tytär. Äiti näytti siltä, ettei niillä sanoilla ollut mitään vaikutusta. En tiedä oliko se vain esitystä, vai onko meidän äiti oikeasti niin tunteeton, edelleen. Ehkä hän on. Hän ei vaikuttanut katuvaan lainkaan sitä mitä on meille tehnyt. Enemmän häntä harmitti se, että hän on päätenyt sinne. Hän luultavasti tekisi kaiken uudelleen, jos voisi. Jos hän joskus pääsee sieltä pois, hän tekee elämästäni entistä kurjempaa. Sen verran osasin lukea rivien välistä, ettei hän anna anteeksi. Äiti itse on tässä se, jonka pitäisi anella meiltä anteeksi, mutta siihen hän ei ikinä taivu. Hänen mielestään tein elämäni suurimman virheen, kun peruin kihlauksen Rogersin kanssa. Äiti sanoi suoraan, ettei hyväksy minun ja Atticusin suhdetta. Minun pitäisi kuulemma pitää tavoitteeni korkeammalla, mutta mitäpä muuta minulta voisi odottaa, kuin typerää päätöksiä. Kuulemma vielä joku päivä kadun, että heidän elämäni hukkaan ja annoin tunteille vallan. Niin hän sanoi. Menin siitä jotenkin ihan lukkoon. Cecilia sanoi, että äiti ei välitä yhtään meidän onnesta. Hän on valitettavasti oikeassa.

2.1.2026

Puuhu tänään Igorin ja Savannahin kanssa. He pyysivät minua auttamaan, jotta voisivat keväällä nähdä toisiaan Tylyahossa. Heidän kotinsa paloi. En ole edes muistanut kirjoittaa siitä, vaikka se tapahtui jo Rogersien syntymäpäiviä seuranneena yönä. Heidän äitinsä menehtyi. Olen pahoillani heidän puolestaan. Se on varmasti vaikeaa. Tai en minä tiedä. En osaa sanoa ikävöisinkö, jos oma äitini kuolisi, en ole kaivannut häntä kotiin. Mutta jos hän kuolisi? Olisinko helpottunut vai en? Tuskin. Tuntisin olevani huono tytär, jos en surisi sitä. Mutta se siitä. Minun piti kirjoittaa ihan muusta.

En olisi halunnut suostua Igorin ja Savannahin pyyntöön, mutta he saivat minut ylipuhuttua. Savannah lupasi ottaa syyt niskoilleen, jos jäädään kiinni. He myös odottavat, että salaan asian Atticusilta. Hänen takiaan en olisi halunnut suostua. Haluan olla hänelle rehellinen. Atticus huomaa kyllä, jos valehtelen. En pysty salaamaan häneltä mitään, sillä hän näkee suoraan sieluuni. Eikä se edes haittaa minua.

Minulle tuli todella kurja olo Igorin ja Savannahin puheista. Ihan kuin Savannah ajattelisi, että tyydyn johonkin, kun olen suhteessa Atticusin kanssa ja että hän kontrolloi minua. Jos hän pitää kontrolloivana sitä, että Atticus jättää minut koska valehtelen, niin hän ei tiedä kontrolloinnista mitään. Hän kehtasi vihjailla jotain, että olen vain Atticusin jatke ja ettei me tunneta kunnolla. Igorkin sanoi jotain, en nyt muista mitä, mutta sain sen vaikutelman, ettei Atticus muka pidä minusta yhtä paljon kuin minä hänestä.

Miksi he puhuivat niin? Olen ensimmäistä kertaa elämässäni onnellinen ja se johtuu Atticusista. Onko se muka väärin, jos haluan pitää onnestani kiinni? En tiedä mikä on oikein. Olisi tuntunut pahalta kieltäytyä, mutta minusta tuntuu pahalta myös, kun suostuin. Jos menetän Atticusin, niin mitä minulle jää? Särkynyt sydän ja sisko, jonka harteille en aio murheitani kasata.

Savannah ainakin teki selväksi, ettei hän välitä tunteistani. Ehkä hän ei välitä minusta muutenkaan. Hän ei edes kiittänyt, kun suostuin. He välittävät Igorin kanssa vain toisistaan. Ei heillä ole muita kuin toisensa. Heillä olisi toisensa, vaikka en olisi suostunut. Jos Atticus

jättää minut tämän jutun takia, minulla on paljon vähemmän kuin heillä. Tajusivatko he oikeasti, miten paljon he minulta pyysivät?

30.12.2025

Näin taas tänään Atticusin. Olen entistä varmempi, että meidän juttu tulee kestäämään. Paljon kauemmin kuin sen pari kuukautta. Ehkä se kestää läpi meidän elämän. Toivon sitä. Haluan jakaa tulevaisuuteni hänen kanssaan. Hän luki minulle ääneen runoja. Voiko ihastua aina vain enemmän ja enemmän? Tai rakastua. Epäilen, että tämä on sitä, eikä mitään pelkkää ihastumista. Olen siitä varma.

28.12.2025

Olin yötä Atticusin luona. Se oli elämäni paras ilta ja yö tähän mennessä. Tunteeni häntä kohtaan vain syvenevät. Haluan tehdä hänen kanssaan kaiken. Olen onnellisempi kuin koskaan. Igorin mielestä tämä kestää korkeintaan pari kuukautta. He Savannahin kanssa olivat Rogersien juhlissa. Savannah on mennyt kihloihin, mutta ei kertonut kenen kanssa. En ymmärrä miksi hän ei voinut kertoa. Ei kai se mikään salaisuus ole, kun kerran sormuskin oli sormessa? Hän lupasi kertoa kaiken myöhemmin.

Igor laittoi vielä myöhemmin illalla viestiä. Hänen mielestään me Atticusin kanssa ollaan muka liian söpöjä. Hän kehtasi kirjoittaa, ettei meidän juttu kestä. Pari kuukautta muka vain! Hän on takuulla väärässä. Mehän ollaan Atticusin kanssa puhuttu jo kihloihin menemisestäkin. Ja siitä, että vanhetaan yhdessä. En tajua mistä Igor tuon luulonsa on oikein vetäissyt.

23.12.2025

Atticus kävi tänään meillä. Hän halusi ihan oikeasti kysyä isältä lupaa seurustella kanssani. Me saimme luvan. Isä aikoo vielä keskustella tästä Atticusin vanhempien kanssa. He kuulemma odottavat jo tapaamistani. Isä piti melkoisen kuulustelun. Hän kyseli kaikkea mahdollista tulevaisuudensuunnitelmista siihen, mitä Atticus minun kanssani aikoo. Atticus sanoi, että ehkä vuoden päästä voisimme mennä kihloihin. Isälle se varmasti riitti todisteeksi siitä, että olemme tosissamme, eikä tämä ole mitään pelkkää leikkiä.

Yllätyin todella, kun isä sanoi, että minun pitäisi opiskella! Hän on aiemmin antanut olettaa, ettei minun tarvitse, koska rahaa on riittävästi ja jos menen nuorena naimisiin ja saan lapsia, niin se opiskelu menee kuitenkin hukkaan. En tiedä miksi hän nyt ajattelee toisin. Ehkä kysyn häneltä myöhemmin tänään. Minulla ei ole mitään aavistusta mitä todella haluaisin opiskella. Vaihtoehtoja on paljon. Olen aina ajatellut, että minusta tulee vain kotirouva, eikä muuta, joten tämä vapaus valita tuntuu omituiselta. Isäni on ihan eri ihminen nyt, kuin mitä hän oli äidin kanssa. En tiedä pitäisikö käydä vankilassa katsomassa äitiä. Pystynköhän siihen? Ehkä, jos ei tarvitse mennä yksin.

Huomenna illalla me lähdemme Kentiin isovanhempien luo. Näen Atticusin taas siellä, sillä hän on menossa sinne vanhempiensa luokse jouluksi. Minua oikeasti jännittää hänen vanhempiensa tapaaminen. Mitä jos he eivät anna meille lupaa seurustella? Mitä jos he eivät pidä minusta tai ajattelevat, että olen jotenkin vääränlainen?

22.12.2025

Puhuini isälleni tänään. Kerroin hänelle Atticusista ja että olemme ihastuneet toisiimme. Tietenkään en kertonut kaikkea mitä olemme tehneet, mutta sanoin hänen olleen parini tanssiaisissa. Isä sanoi suunnitelleensa minulle aviomieheksi Charlton Rogersia ja että asiasta on jo suurin piirtein sovittu. Ei ollut helppoa puhua häntä ympäri. Lopulta kerroin kaiken Rogersin naisseikkailuista koululla. Kerroin tietenkin myös niistä satiaisista. Kun isä sanoi Atticusia liian nuoreksi, muistutin, että Jones ja Stanson ovat menossa naimisiin ja ettei heidän ikäeronsa ole juuri sen kummempi kuin minulla ja Atticusilla. Muistutin isää myös siitä, että de Veret ovat sukumme naapureita Kentissä. He ovat vanha suku. Ja tietysti sanoin, ettei hän varmasti halua vajota yhtä alas kuin äiti ja pakottaa minua naimisiin. Kerroin myös, että lähipiirissäni on ihmisiä, jotka tietävät, etten halua mennä kihloihin ja että he eivät epäröi ottaa yhteyttä viranomaisiin, jos yhtäkkiä ilmoitan olevani kihloissa. Sorruin siis uhkailemaan omaa isääni.

Isä nauroi! Ei koska piti minua typeränä, vaan koska häntä ilahdutti, että olin valmistautunut keskusteluunni niin hyvin. Hän sanoi, että olen todellinen Egerton, kun osaan neuvotella. Minusta tuntui, että hän saattoi jopa olla hieman ylpeä minusta, mutta en ole varma. Ehkä se on vain toiveajattelua. Lopulta ne Rogersin lukuisat suhteet osoittautuivat suurimmaksi inhon aiheeksi, mikä on isältä suoraan sanottuna tekopyhää. Eikä hän myöskään vakuuttunut siitä, että Rogers on jäänyt luokalleen. Mitään kihlajaisia ei siis nyt tule. Atticus on siihen kuulemma vielä liian nuori. Saamme kuitenkin seurustella, mikäli hänen perheensä antaa siihen luvan. Pidän tätä jonkinlaisena voittona. En ollut lainkaan varma, että isä suostuisi. Hän ilmeisesti haluaa toimia kaikessa päinvastoin kuin äiti. Tai sitten hän haluaa tehdä vaikutuksen uuteen naisystäväänsä. Se on luultavasti se todennäköisin vaihtoehto. Ehkä hän haluaa itse mennä uudelleen naimisiin, eikä siksi ole suotavaa että vien hänen uuden morsiamensa paikan valokeilassa ihan lähiaikoina.

Myöhemmin

Kävin Igorin kanssa juomassa hieman viiniä. Hän kyseli ihmeen paljon Turnerista. Mietin, onko hänellä vielä tunteita Biancaa kohtaan, mutta tuskin he enää yhteen palaavat. Puhuimme myös Atticusista. En tiedä onko Atticus sitä mikä väittää olevansa, vai yrittikö Igor vain pistää pääni sekaisin. Luulen, että varovaisuus on nyt tarpeen, monessakin suhteessa. Aion kertoa hänelle uutiset vielä tänään. Toivottavasti hänelle sopii tavata.

Myöhemmin:

Kävin tänään Atticusin kotona. Hänen siskonsa oli siellä myös ja kyseli tietysti aikeistani Atticusin suhteen. Myös Titus kävi siellä. Jäin sinne syömään. Atticusin sisko ei välttämättä

pidä minua sopivana tyttöystäväehdokkaana. En tiedä miksi. Ehkä annoin tahtomattani huonon vaikutelman, vaikka yritin olla kohtelias. Minua jännitti vähän liikaa.

21.12.2025

Tapasin Igorin tänään. Hän lähetti kirjeen ja halusi tavata. Hän siis tahtoi jutella kanssani Savannahista. Hän ajatteli, että Savannah olisi kertonut minulle jotain aikeistaan, mutta jouduin tuottamaan hänelle pettymyksen. Kerroin kuitenkin, että olen huolissani. Igor epäilee, että Savannah aikoo tehdä jotain, luultavasti typerää. Toivon, että Igor on väärässä. Savannah on ollut niin outo pitkin syksyä.

Päätimme Igorin kanssa pitää yhteyttä asiasta. Ostimme sitä varten minulle puhelimen. Pitää vain opetella käyttämään sitä.

20.12.2025

Nyt on viimeinen ilta ennen joululomaa. Vietin sen tietenkin Atticusin seurassa. Olen ilmeisesti valmis tekemään hänen kanssaan melkein mitä tahansa, vaikka pelottaisi. Luotan häneen. Minulla on turvallinen olo, kun hän on vierelläni. Tänään tanssin hänen kanssaan elämäni upeimman tanssin. Tunnen sieluni puhdistuneen, oloni on vapaa.

Huomenna tähän aikaan olen jo luultavasti kertonut isälle Atticusista. Pelottaa, mutta samalla uskon, että tämä asia järjestyy vielä parhain päin. Toivon sitä todella.

19.12.2025

Joulutanssiaiset sujuivat hyvin. Olimme Atticusin kanssa eittämättä illan näyttävin pari. Oikeastaan kiinnitin hyvin vähän huomiota muihin. Keskityin häneen ja meidän tanssiimme, joita tanssimme monta. Kaikki muu vain jäi taustahälinäksi. Ilta hänen kanssaan oli ihmeellinen. Hän on ihmeellinen. Kerroin että rakastan häntä, vaikka rakkaus tuntuu olevan aivan liian pieni sana kuvaamaan sitä, mitä tunnen.

Ennen tanssiaisia soitimme yhdessä. Se Yiruman kappale kuulosti tänään paremmalta kuin koskaan. Ehkä jonain päivänä osaan soittaa sen harpulla yhtä hyvin kuin sitralla. Tanssiaisten jälkeen palasimme sinne luokkaan. Palasimme tupaan vasta hyvin myöhään. Paljastin Savannahille, että aiomme puhua isälleni. Hän sanoi, että haluaa minun olevan onnellinen ja että pääsen jatkamaan elämääni.

Savannah vaikutti todella vaisulta. Oudolta. Sanoin, että hän voi kertoa, jos joku painaa, mutta ei hän puhunut. Totesi vain, että hänenkin elämänsä järjestyy. Savannah kuulemma aikoo hoitaa asiansa, mutta ei suostunut kertomaan tarkemmin. Sanoi, että se selviää myöhemmin ja ettei halua, että tiedän liikaa. Loukkaannuin hieman, mutta sitten hän sanoi, ettei kyse ole siitä että vuotaisin, vaan että minulta saattaa saada tiedon. En tiedä mitä hän suunnittelee, mutta kuulemma minun ei tarvitse olla huolissani. Savannah toivoi, että uskoisin häneen. En tiedä voinko uskoa. Mitä jos olen taas huono ystävä, niin kuin keväällä?

18.12.2025

Olen ollut kiltti ja odotin kuuliaisesti tähän iltaan saakka, ennen kuin avasin Atticusin antaman lahjan. Nythän on tanssiaisia edeltävä ilta. Odotin, että muut nukahtavat, jotta saisin avata sen aivan kaikessa rauhassa, ilman uteliaita katseita. Löysin korurasian ja hetken mietin, että mitä jos... Mutta en uskaltanut ajatella sen pidemmälle.

Avasin rasian ja löysin niin kauniin safiiririipuksen, ettei minulla ole sellaista ollut. Meidän suvulla on vanhoja hienoja koruja, mutta Atticusin lahja on niistä kaunein. Sen sininen väri on upea. Olen hänen lahjastaan todella otettu. Minulla ei ole pienintäkään aikomusta palauttaa sitä. Se on kallisarvoinen, pidän sitä aarteena. Laitan sen huomenna tanssiaisiin merkiksi siitä, että otan hänen lahjansa vastaan. Otan hänet vastaan.

Safiiri symboloi uskollisuutta

13.12.2025

Olimme tänään Tylyhossa. Ne olivat meidän ensimmäiset treffit. Söimme ja juttelimme. Kerroimme toisillemme salaisuuksia. Kerroin myös peloistani. Juttelimme myös tulevasta. Aiomme mennä lomalla katsomaan balettia tai oopperaa. Ja siellä, keskellä Tylyhon katuja, hän yllätti minut, ehkä itsensäkin ja suuteli minua.

Sain häneltä jo joululahjan. Kauniin rasian, jonka saan avata vasta tanssiaisia edeltävänä iltana. Aion kunnioittaa hänen toivettaan ja avata sen vasta silloin. Kyllä minä siihen pystyn. Hän laitto minut lupaamaan, että hyväksyn lahjan ja etten palauta sitä tai anna takaisin. Lupasin. Aion pitää lupaukseni, vaikkei tiedä mitä hän on minulle antanut.

Annan oman lahjani hänelle silloin, kun hän tulee käymään luonani.

8.12.2025

Tänään olin taas kerran oleskeluhuoneessa. Ilmeisesti Rogersit ovat järjestämässä lomalla juhlat, koska täyttävät vuosia. Minullekin lienee luvassa juhlat, tulihan minusta hiljattain täysi-ikäinen ja uskon sukulaisten haluavan juhlistaa sitä. Toivon vain, että ne eivät ole samalla kihalajaiset. Rogersien juhliin en usko meneväni. En tiedä haluanko edes. Jostain syystä en enää nauti juhlista niin kuin ennen. Tai ylipäätään siitä, että ympärillä on paljon ihmisiä. Olen kai liian tietoinen vioistani ja pelkään, että ne paistavat läpi.

Myöhemmin tuvassa juttelimme lomasta. Teimme suunnitelmia. Aiomme nähdä. Hän tulee käymään meillä. Hän tulee vaikka ikkunasta, jos isäni on kotona. Odotan sitä.

7.12.2025

Tänään opiskelimme yhdessä kirjastossa, jonkin aikaa. Keskityin enemmän häneen kuin läksyihin, kuten siinä melkein aina käy. Luulin, että pystyn keskittymään aina siihen, mihin pitää, mutta olen ollut väärässä. Hänen läheisyytensä tuntuu aina kuin sähkönä, ei, magneettina. On vaikea olla kiinnittämättä huomiota kaikkeen, mitä hän tekee tai sanoo. Minusta tuntuu, että tunnen jopa sen, kun hän vain katsoo minua.

3.12.2025

Soitimme taas tänään yhdessä. Musiikki kuulosti kauniilta, mutta hänen ajatuksensa olivat muualla. Luulen, että jos hän olisi ollut enemmän läsnä, soittomme olisi kuulostanut vielä harmonisemmalta. Olen miettinyt, pitäisikö alkaa soittaa Cecilian harppua. Se on meillä kotona toimitettomana. Hän ei aio viedä sitä isälleen. En tiedä aikooko hän enää edes soittaa. Soittaminen ei ikinä ollut hänen juttunsa. Olen soittanut sitä harppua ennenkin, mutta en tietenkään ole yhtä taitava kuin siskoni, joka soitti sitä vuosia. Osaan perusteet, Cecilia opetti. Ehkä, jos otan sen koululle, hän auttaa minua oppimaan lisää?

1.12.2025

En ollut väärässä. Minä riitän hänelle. Me juttelimme tänään. Suutelimme. Puhuimme tulevasta. Pelkään edelleen, että tämä kaikki päättyy ja jää vain uneksi, josta joudun heräämään, kun lomalla menen kotiin. Aion kertoa tästä isälle. Toivon, ihan todella toivon, että me saamme mahdollisuuden. Että isällä riittää ymmärrystä. Pelkään, että hänellä on jo kaikki suunnitelmat valmiina ja tämä ei sovi niihin.

Minulla oli ihana ilta. Palasimme tupaan viime hetkellä, se oli hauskaa. En muista, milloin olen viimeksi tuntenut oloni näin kevyeksi, kuplivaksi. Hän ihan oikeasti pitää minusta. Ja minä pidän hänestä. Tämä, mitä välillämme on, on jotain, mihin sanat eivät riitä. Se on jotenkin niin suurta, olen täynnä ihmetystä. En pysty piilottamaan häneltä mitään, enkä edes halua. Hänen edessään olen vahva ja heikko. Olen se kuka oikeasti olen. Olen hänen ja hän on minun.

30.11.2025

Ehkä olin väärässä. Ehkä en sittenkään riitä hänelle, eikä hän hyväksy minua ja tekemiäni asioita. En ole puhunut hänen kanssaan torstain jälkeen. Hän taitaa vältellä minua.

28.11.2025

Näin yöllä unta, hänestä. Seisoimme rannalla, siinä missä meri ja maa kohtaavat. Me suudeltiin. Heräsin aivan liian aikaisin, en ehtinyt nähdä unta loppuun. En nukahtanut uudelleen, vaan olen siitä asti miettinyt tätä kaikkea. Se runo jäi mieleeni. Valitettavasti en muista sanoja ulkoa, vain kaikuja sieltä täältä ja sen, miltä tuntui kuulla se. Kukaan ei koskaan ole sanonut minulle mitään niin kaunista ja syvää. Jäin miettimään sitä ehkä liikaa.

Kotona kaipasin aina äidin ja isän hyväksyntää. En koskaan saanut sitä. Joskus isäni kehui hyvistä arvosanoista tai hyvästä käytöksestä, mutta äiti teki hänen sanansa aina mitättömäksi. Äiti ei ikinä pitänyt minua sylissä, ei lohduttanut, eikä halannut. Sen teki aina isä, jos sattui olemaan kotona. Yleensä hän oli töissä, tai rakastajattariensa luona. En tiedä osaanko ottaa vastaan mitään hyvää, kun en osaa sitä edes antaa. Silti kaipaen sitä. Hellyyttä, välittämistä, jopa rakkautta, vaikken tiedä mitä se on. Samalla pelkään sitä, se on jotain vierasta ja tuntematonta.

Nyt elämäni on astunut sisarusteni ja Savannahin lisäksi joku, joka hyväksyy minut. Hän sanoi, että minä riitän. Hän sanoi, ettei mene, vaikka työntäisin hänet pois. Näytin päiväkirjani, myös ne kevään synkimmät tekstit ja sen, että olen suudellut Dantea ja

menettänyt neitsyyteni Turnerille. Olin ihan varma, että sen luettuaan hän ei enää halua nähdä minua, mutta hän jäi. Nyt pelkään, että päivänvalo tekee tehtävänsä ja hän näkee minut sellaisena kuin todella olen, eikä enää kestä katsoa minua.

27.11.2025

En saa unta. Tänään tapahtui jotain todella isoa. Onnistuin tekemään suojeliuksen. Tähän mennessä en ole pystynyt saamaan aikaan kuin ohutta, heikkoa usvaa. Nyt suojeliukseni otti muodon. Se on fasaani. Olen siitä ylpeä, mutta en olisi pystynyt siihen omin avuin. Suojelius ei kuitenkaan ole se, mikä minua valvottaa. Ajattelen ihon pehmeyttä sormieni alla, suudelmaa, runoa, maata ja merta. Mielessäni on myös tämä kirja, sen sivut, jotka eivät enää ole vain minun salaisuuteni. Vaikka paljastin kaiken, en silti jäänyt yksin. Se tuntuu uskomattomalta. Luin läpi mitä olen tähän kirjoittanut. Se ei ole kaunista luettavaa.

Jokin minussa on muuttunut. Olen ehkä pehmeämpi kuin aiemmin. Se saattaa olla vaarallista ja koitua tuhokseni, mutta tällä hetkellä haluan elää näin. Vaikka valvon ja mieleni on täynnä ajatuksia hänestä, olen levollisempi kuin pitkään aikaan. Olen kohdannut jotain suurempaa kuin vielä ymmärrän.

26.11.2025

Nämä kaksi päivää ovat olleet vaikeita. Olen yrittänyt olla yksin, koota ajatuksiani ja keskittyä kouluun. Se tuntuu mahdottomalta. Ajatukseni ovat ihan muualla. Vihreydessä, musiikissa, mansikoissa ja kylvyssä. Siinä, miten toisen katseesta voi nähdä saman, mitä itse tuntee ja mitä toivoo. En tiedä kuinka monta tällaista päivää vielä on edessä. Kuinka monta tällaista päivää jaksan?

24.11.2025

Oleskeluhuoneessa yritettiin tänään tehdä uutta pulloa sen tilalle, jonka toimitin Carrowlle. Toivon, etteivät he onnistu. En tiedä viitsinkö takavarikoida pulloa enää toista kertaa. Jos he haluavat tekstin otsaansa, niin pelatkoon. Pysyn jatkossakin poissa siitä pelistä. Oleskeluhuoneesta lähdin soittamaan. Aion opetella uuden kappaleen. En ole ikinä nauttinut soittamisesta niin paljon kuin tänään, enkä myöskään siitä, kun olen kuunnellut jonkun toisen soittavan.

Tunsin tänään jotain todella syvää, aivan kuin sieluni olisi lävistetty. Hyvällä tavalla. Sain kylmiä väreitä. Tajusin kaipaavani kosketusta, mutta samalla myös pelkään sitä. Pelkään sitä mihin se johtaa. Minussa on syttynyt tuli, joka ei sammu. Jano ja nälkä. Haluan enemmän kuin uskallan myöntää, mutta pelkään jo pilanneeni kaiken. Luulin, etten kadu sitä, mitä tein Turnerin kanssa, mutta nyt toivon, etten olisi tehnyt sitä. Olenko jo pilannut kaiken?

22.11.2025

Olin taas tänään opiskelemassa kirjastossa. Siellä on paljon rauhallisempaa kuin tuvassa. Sieltä menin juomaan kahvia. Söin myös tosi hyviä mansikoita ja suklaata. En muista niiden maistuneen koskaan yhtä hyvältä kuin tänään. Kahvi ei ollut kovin kummoista, huomaa että se on jotain halpaa laatua. Olen juonut parempaakin. Tällä viikolla aion keskittyä opiskelun lisäksi musiikkiin.

Tunsin oloni todella eläväksi tänään. Tunnen edelleen sellaista mukavaa levottomuutta ja odotusta. Toivon, että tämä tunne säilyy. Odotan mielenkiinnolla tulevia päiviä. Pelkään lomaa ja sitä mitä se tuo tullessaan, mutta en halua ajatella sitä nyt. Haluan nauttia elämästä kun vielä voin. Löysin tänään uuden vihreän sävyn, josta pidän paljon.

21.11.2025

Tänään oli syntymäpäiväni. Sain lahjaksi kirjan, hajuvedettä, kukkia, kasvonaamioita ja korvakorut. Kaikki oikein miellyttäviä. Kukista pidän eniten, vaikka ne lakastuvat. Vietin päivän tietysti koulussa, oli hieman vaikea keskittyä välillä. Cecilia ja Ambrosia olisivat halunneet järjestää juhlat, mutta en suostunut. Sen sijaan vietin mukavan kylpyhetken. Söin viinirypäleitä. Nyt hiukseni on kivasti letitetty ja olo on rento. Se oli mukava hemmotteluhetki.

Mietin tänään unelmataloa. Ajattelin, että se voisi olla valkoinen ja iso. Kauniilla paikalla. Makuuhuoneeseen haluan isot ikkunat hyvällä näköalalla. Värimaailma voisi olla vaalea ja pastellinen, mutta ei sisältä pelkkää valkoista. Sitä olen nähnyt liikaa. Haluan sinne maalauksia ja kukkia. En halua sellaista kolkkoa taloa, jossa nyt asun. Ehkä saan talon häälahjaksi? Toivon, että voisin jotenkin välttyä siltä. Mutta täytyi seitsemäntoista... Minun toivotaan edelleen menevän kihloihin vuoden loppuun mennessä. Ehkä minun pitää vaan olla suostumatta ja lähteä. Hylätä kaikki vanha. Se vaatisi kuitenkin paljon enemmän rohkeutta kuin mitä minulla on.

Minusta tuntuu, että tämä oli ehkä paras syntymäpäiväni pitkään aikaan, vaikka se antoi myös ajattelemisen aihetta. Minun pitäisi ehkä opetella kylvämään olemukseni puutarhaan ruusuja sen sijaan, että kasvatan siellä rikkaruohoja, kuten nyt taidan tehdä. En vaan tiedä osaanko. On paljon helpompaa jatkaa kuten tähän asti.

19.11.2025

Tein sen virheen, että menin oleskeluhuoneeseen. Siellä oli myös de Vere, siskoni ja hänen serkkukaverinsa ja jotain muita. Charlotte Rogers käveli paikalle niin kuin omistaisi paikan, kuvittelee liikoa itsestään, ei voi muuta sanoa. Siellä tuli puhe tanssiaisista. Ilmeisesti on jotenkin järkyttävä ajatus, etten ole menossa sinne. Koska ne ovat viimeiset tanssiaiseni. Ja totta kai de Vere sanoi, että oli pyytänyt minua parikseen. Charlotte heitti jonkin ärsyttävän kommentin kosiskelun aloittamisesta. Sanoin taas, että de Vere on liian nuori parikseni,

vaikka hän kuitenkin oli paikalla olevista ainoa, jonka kanssa järkevä keskustelu ylipäättään on mahdollista. De Vere sanoi, ettei mene tanssiaisiin ollenkaan, jos en mene hänen kanssaan. Hän siis jää ilman tanssiaisia.

18.11.2025

Minua kysyttiin tänään pariksi joulutanssiaisiin. Totta kai kieltäydyin, koska kysyjä oli de Vere. Kuulemma meillä voisi olla hauskaa. Totesin, että en ole menossa ja että hän on liian nuori. Ei vain tanssiaisiin vaan kaikkeen. Ehdotin, että hän voisi mennä jonkun ikäisensä kanssa, mutta ei kuulemma voi, koska Rogers on varattu. Totta kai esitin ääneen epäilykseni, että hän kysyi minua vain koska ei saa Rogersia, mutta kuulemma olen paras vaihtoehto. Näyttäisimme hänen mielestään hyvältä yhdessä. Siinä hän on oikeassa, pakko myöntää. Voisimme kuulemma pukeutua siniseen. Ärsyttävää että hän sanoi sen, koska sininen on lempiväri.

Hän kai yritti ärsyttää, kun sanoi, että tekisi mitä vaan, että minulla olisi hauskaa tanssiaisissa. Häntä kuulemma kiinnostaa, että hänen tanssiaisparillaan ja uudella parhaalla ystävällään on hauskaa. Ilmeisesti hän aikoo kysyä uudelleen. En aio suostua. Hän on edelleen liian nuori ja ärsyttävä. Kuvittelee olevansa oikeassa ja luulee, että voi arvostella tekemisiäni, niin kuin hän teki jokin aika sitten. En ole unohtanut. Minulla ei ole minkäänlaista kiinnostusta osallistua niihin tanssiaisiin.

31.10.2025

Tänään oli kurpitsajuhla. Jätin väliin ja sen sijaan jäin tupaan tekemään läksyjä. Joksikin aikaa. Sain Dantesta seuraa ja jotenkin siinä kävi niin, että me päädyttiin suutelemaan. Kukaan ei ollut näkemässä, onneksi. En halua että kukaan saa tietää. Hän on suudellut ja tehnyt ties mitä ties kenen kanssa. Serkkuni ainakin. Mutta ei se minua haitannut.

Me päädyttiin lopulta Danten sänkyyn. Onneksi meillä oli verhot edessä, sillä kuulumme jossain vaiheessa, kun joku tuli sinne makuusaliin. Kun se joku meni suihkuun, niin livahdin vähin äänin tieheni. Ehkä on vain hyvä, ettei me ehditty pidemmälle. Jos me jäätäisiin kiinni, niin maineeni olisi mennyt. Olenhan sentään, edelleen, siveyskerhossa, vaikka siveyteni onkin mennyt. Sitä tosin ei tiedä kukaan, paitsi minä ja Turner. En ole kertonut sitä edes Savannahille. Tuskin edes kerron. Hänestä on tullut jotenkin aiempaa ikävämpi.

23.10.2025

Olin kaikessa rauhassa tekemässä läksyjä, kun de Vere ilmestyi johtaja- ja valvojaoppilaiden ohjenivaskan kanssa luokseni syyttelemään pienempien oppilaiden kiusaamisesta ja siitä, että käytän asemaani väärin. Mielestäni toimin ihan oikein, kun estin heitä hölmöilemästä. Mitä se sitä paitsi de Verelle kuuluu, mitä minä teen? Ilmeisesti olen myös liian ylpeä hänen mielestään. Ja hänkö ei sitten ole? Kuvittelee olevansa oikeassa ja parempi ihminen. Että

minua ärsyttää se tyyppi. Toivottavasti saan joskus jonkun syyn antaa hänelle jälki-istuntoa. Se piristäisi varmasti päivääni.

31.8.2025

Tänään lähtee juna takaisin koululle. En välttämättä haluaisi mennä, mutta haluan saada tutkintoni. Aion keskittyä kouluun, en mihinkään muuhun. Minusta on myös tehty johtajaoppilas, mikä on kiva juttu. Isä sanoi olevansa minusta ylpeä. Sellaista ei hänen suustaan usein kuule. Totta kai kerroin, että Ceciliaasta on myös tehty valvojaoppilas. Siihen isä ei sanonut mitään.

Tein tässä kuussa jotain, mitä ehdin jo vähän katua. Hetken vain. Päädyin Turnerin kanssa sänkyyn. Hauskaahan se oli, mutta silti. Ensimmäinen kerta kun tein sen ja tein sen hänen kanssaan. Hän ei edes ole puhdasverinen. Mutta pidin siitä, miltä hänen kätensä tuntuivat ihollani ja miten hän suuteli... Se tuntui kaikin puolin hyvältä. Ja jos olen vuoden päästä naimisissa, kuten vanhempani ja sukulaiseni toivovat ja mihin he edelleen pyrkivät, niin ainakin olen kerran elämässäni tehnyt sen jonkun kanssa, jonka olen itse valinnut. Siinä mielessä en kadu sitä. Enkä minä muutenkaan katunut sitä kuin sen ohikiitävän hetken ajan. Olen iloinen nyt, että tein sen.

26.7.2025

Tein jotain anteeksiantamatonta. Murruin ja kerroin kaiken. Kaiken sen, mitä äiti on tehnyt, millainen isä on ja millaista meillä kotona on ollut. Perheeni tulee vihaamaan minua sen takia, mitä tein. En vain kestä ajatusta, että Ceciliaan, Tristaniin tai Dorianiin sattuu. He ansaitsevat parempaa. Eivät äidin kirouksia ja huutoa. Minä selviän kyllä, jotenkin. Muista en ole varma. Äitini ei ikinä anna anteeksi. Pelkään häntä, vaikka minulle sanottiin, ettei minun tarvitse enää mennä mihinkään hänen lähelleen, jos en halua. En usko että haluan. En uskalla kohdata hänen vihaansa.

15.6.2025

Olen ollut kaksi viikkoa Pyhässä Mungossa. Äiti ja isä saivat selville mitä olen tehnyt komerossa käsivarsilleni. He lähettivät minut tänne hoitoon. En pidä tästä. Ikävöin Ceciliaa. Täällä on todella ankeaa. Kotona tosin olisi vielä ankeampaa. Paitsi silloin kun olen siskoni kanssa.

24.5.2025

Jouduin jakamaan komeroni tänään. Joku idiootti kai halusi teljetä Danten sinne, mutta ei tiennyt, että komero oli jo varattu. Joten valitettavasti rauhani rikkoutui ja olin siellä Danten kanssa jumissa ties kuinka kauan. Muutaman tunnin ainakin. Ärsyttää ihan hirveästi, että hän näki mitä siellä tein. En ehtinyt piilottaa käsivarttani tarpeeksi nopeasti, joten hän näki

palovammani. Ja tietysti olin juuri tekemässä uutta. Hän ei onneksi kysellyt liikaa. Enkä varmasti olisi kertonut, vaikka olisi kysynyt. Eihän se hänelle kuulu. Se ei kuulu yhtään kenellekään.

No, Dante ehdotti että voisimme ajankuluksi pitää hauskaa. Kieltäydyin tarjouksesta. Miten voisin tehdä sellaista jonkun hänenlaisensa kanssa? Ja vielä jossain pölyisessä komerossa! Minulla on sentään jotkut standardit. Ällöttävää. Eikä hän varmasti ole edes puhdasverinen. Paitsi eihän sitä voi varmaksi tietää, kun hän ei itsekään tiedä vanhemmistaan. Vielä ällöttävämpää on se, että hän on luultavasti paneskellut ties ketä. En todellakaan halua sekaantua sellaisiin tyyppeihin. Etenkään kun en ole tehnyt sitä vielä kenenkään kanssa. Aviomieheni saa olla ensimmäinen, koska ties mitä siitä seuraa jos hän odottaa sitä ja sitten en olisikaan neitsyt?

Tosin, päädyimme lopulta suutelemaan. Suutelinhan Rigeliäkin, eikä hän ole yhtään sen puhtoisempi kuin Dante. Sen pidemmälle en todellakaan ole valmis menemään. Mutta ainakin sain vielä suudella jotain ennen kuin joudun naimisiin. Tuleva aviomieheni voi olla ties miten vastenmielinen, joten onpahan jotain mitä muistella.

Dantella oli aika vaarallisia ajatuksia. Hän nimittäin mietti miksen vaan lähde pois, kun meillä kotona on niin hirveää. Mutta miten minä voisin? Miten Cecilia pärjäisi, jos en ole siellä? Koska jos en ole, niin sitten se on Cecilia, joka on vanhempien silmätikkuna. Olen siitä ihan varma, enkä kestäisi jos hänelle kävisi niin. En voi jättää Ceciliaa yksin, enkä voisi ottaa häntä mukaan. Mihin me menisimme? Ja miten me muka pärjäisimme? Ei meistä kumpikaan osaa edes laittaa ruokaa. Millä me maksaisimme elämisen? Koulun? En mitenkään voisi tehdä Cecilialle sitä temppua, että hän joutuisi takiani pois koulusta. Hänen elämänsä tärkeimmät asiat ovat täällä. Joten minun pitäisi etsiä jostain töitä, mutta eihän niitäkään niin vain saa, etenkään jos ei ole käynyt koulua loppuun. Jos vaan jotenkin selviän vielä yhdestä vuodesta, niin sitten voin harkita asiaa. Mutta siinä vaiheessa minulla pitäisi jo olla se sulhanen. Niinhän äiti kirjoitti, että häät voitaisiin viettää heti kun valmistun. Tietysti voisin sitten ottaa Cecilian kattoni alle, mutta jos sulhaseni on joku julma mies, niin siinä tapauksessa se ei ole edes vaihtoehto. Haluan vain, että Cecilialla on kaikki hyvin. Olisi ainakin jotain hyvää tässä elämässä, jos siskoni on onnellinen. Omalle kohdalleni en edes odota mitään onnea. Parempi näin, sillä menettäisin onneni kuitenkin.

12.5.2025

Kokeet alkaa ihan pian. Olen yrittänyt keskittyä niihin, koska ei minulla täällä muutakaan ole. Ei täällä ole ketään, kenen kanssa haluaisin aikaani viettää. Eikä kukaan varmasti halua olla lähelläni, jos ei ole ihan pakko. Hyvä niin. Minua ahdistaa, jos ihmiset tulevat juttelemaan. Etenkin jos he yrittävät olla mukavia. Tulee vain sellainen olo, että he teeskentelevät ystävällistä. Ambrosia on yrittänyt jutella, mutta olen onnistunut vetoamaan kokeisiin. Samoin Cecilia. He ehkä epäilevät jotain. Sanoin, että stressaan kokeita, mutta en tiedä menikö läpi. Ei kuitenkaan ole edes vipejä eikä supereita. Mutta kyllä he tietävät, että haluan saada parhaat mahdolliset arvosanat.

Tosin en tiedä onko niillä arvosanoilla väliä, millään ei ole. Äiti lähetti kirjeen. Kuulemma he aikovat nyt ottaa tavoitteeksi, että minulla on sulhanen vuoden loppuun mennessä. Sitten

kuulemma voisimme mennä naimisiin heti kun valmistun. En halua vielä naimisiin! Haluan vain olla rauhassa. En edes halua mihinkään typeriin juhliin. Mistä muka löydän sulhasen puolella vuodessa? Tai ei kai minulla ole aikaa kuin kesä. Voi tietysti olla, että äidillä ja isällä on jo vaihtoehdot selvillä, niistä vaan pitää valita paras. Saankohan edes valita itse? Epäilen, että ei se välttämättä niin mene.

Kukakohan se onneton tulee olemaan? Saa minusta varmaan tosi hyvän nukkevaimon. En usko, että siitä tulee mitään rakkausliittoa. Miten voisi tulla, kun olen tällainen? Ennemmin siinä käy niin, että mieheni vihaa minua. Meille tulee yhtä onneton liitto kuin äidillä ja isällä. Pelkkää kulissia ja näytelmää. No, onhan tässä jo tullut näyteltyä koko kevät. Mutta loppuelämä on vähän eri asia. Ja jos se on joku oikeasti kamala, niin en tiedä pystynkö siihen. No, ei kai sillä ole väliä. Millään ei ole. Jos olen onnekas, niin ehkä kuolen heti ensimmäiseen synnytykseen.

9.4.2025

Meillä on tällä viikolla joku typerä vauvanhoitokurssi ja se oli pakollinen vitosluokkalaisille ja sitä vanhemmille. Olisin ihan mielelläni jättänyt väliin. Sain onneksi suostuteltua parini hoitamaan vauvaa. Olin aika avokätinen, raha kelpasi hyvin. Olen siis saanut olla rauhassa, enimmäkseen. Pakko minun on ollut vähän sitä vauvaa sörkkiä. Pakko sanoa, etten pidä siitä ollenkaan. Vauvat ovat niin meluisia, haisevia ja rumia. En tajua miten kukaan voi pitää sellaisia suloisina. Cecilian mielestä vauvat ovat söpöintä ikinä. No, ainakin melkein. Kai hänen mielestään pehmolelut ovat kuitenkin oikeasti söpömpiä.

Minulla ehkä on vähän ikävä Cecilian seuraa. Mutta en halua rasittaa häntä huolillani. Minusta on parempi vältellä häntä, ettei hän huomaa jonkin olevan pielessä. Kaikki nimittäin on edelleen ihan yhtä huonosti kuin ennenkin. Oikeastaan mikään ei ole muuttunut. On vain kamala ikävä Savannahia. Tämä yksinäisyys on tosi kurjaa, mutta ihmisten seurassa oloni on vielä surkeampi. Tällaista tämä varmaan on sitten koko loppu kevään. Haluan vaan johonkin pois täältä. En kotiin, johonkin muualle.

15.3.2025

(sisältövaroitus: ahdistuneisuutta ja itsensä satuttamista)

Olen taas täällä komerossa, kaiken lian ja roskan keskellä. Vielä kuukausi sitten olisin kiertänyt tämän paikan kaukaa, mutta nyt tuntuu, että vain täällä olen turvassa kaikelta. Ei minua mikään varsinaisesti pelota. Oma itseni ehkä ja kaikki ahdistavat ajatukset, joita mielessä pyörii. Mietin välillä olenko tulossa hulluksi. Miksi tämä kaikki on niin raskasta? Eikö minun pitäisi olla tyytyväinen, kun selvisin ratsiasta kunnialla? Iloinen, kun ainoa ystäväni on saamassa hoitoa ja siskoni on onnellisempi kuin koskaan? Miksen voi vaan olla niin kuin normaalit ihmiset ja iloita siitä, että läheisilläni on jotain toivoa?

Yksinäisyyteni vain pahenee. Siksi en varmaan pysty iloitsemaan mistään. En edes hyvistä arvosanoista, vaikka aiemmin ne saivat minut jopa hymyilemään. Nyt ei tunnu miltään. Mikään ei tunnu miltään, paitsi tämä ahdistus vain syvenee. Inhoan itseäni koko ajan

enemmän ja enemmän. Minusta tuntuu, että sitä mukaa kun oma inhoni kasvaa, myös muut inhoavat minua enemmän. Olen ihan varma, ettei kukaan täällä pidä minusta. Jos pitäisi, niin kai heitä kiinnostaisi miten minulla menee? Tosin jos joku kysyy sitä, niin mietin heti ensimmäisenä haluaako se kysyjä oikeasti tietää, vai kysyykö vain kiusallaan tai kohteliaisuuttaan. Enkä ole kertaakaan uskonut, että ketään oikeasti kiinnostaa. Serkkuani korkeintaan ja häntä olen vältellyt. Edes Cecilia ei tiedä miten kurja olo minulla on, koska minulla ei ole sydäntä paljastaa sitä hänelle. En aio edes vahingossa pilata hänen elämänsä. Vaikka kai minä olen jo tehnyt sen, ihan vain olemalla olemassa.

Tänään minulla on taas niin kamalan tyhjä olo, että pääni on ollut haljeta. Haluaisin vain pois täältä koululta ja olen välillä toivonut, että ratsiassa olisi käynyt toisin. Että minulla olisi ollut huumeita ja olisin päässyt johonkin, missä ihmiset ympärillä eivät tiedä kuka olen ja millainen hirviö olen. Mutta sitten, mitä äiti ja isä olisivat tehneet? Ehkä he eivät edes ottaisi minua kotikouluun sellaisen tempun jälkeen. He sysäisivät minut johonkin laitokseen, pois silmistä ja sanoisivat sukulaisille minun olevan jossain erityiskoulussa tai jotain. He voisivat mennä niin pitkälle. Cecilia ja kaksoset eivät varmasti saisi nähdä minua, etteivät saa huonoja vaikutteita. En tiedä. Minusta tuntuu, että äidiltä ja isältä voi odottaa mitä tahansa. Parempi kun he kuvittelevat, että kaikki on kunnossa. Ja niin he varmaan kuvittelevat. Jos Cecilia ja kaksoset olisivat kirjoittaneet heille, että olen seonnut, niin en olisi enää täällä.

Ja seonnut minä todella olen. Siitä todisteena minulla on käsivarressa palovamma. Pelkkä pyöreä kolikon kokoinen punainen läntti, mitä kukaan ei varmasti edes huomaa. Minä kuitenkin tiedän mistä se on tullut ja se on syntynyt hulluudesta. En edes tiedä mikä minuun meni. Tunsin itseni niin... tunteettomaksi ja tyhjäksi, että minun oli pakko testata tuntuuko mikään miltään. Niin minä sitten tartuin sauvaani, tökkäsin sillä käsivarttani ja annoin sauvan kuumentua niin kuumaksi että tunsin lopulta jotain. Enkä edes itkenyt, vaikka minuun sattui. Eikö sekin ole merkki siitä, etten ole ollenkaan normaali? Kun en pysty enää itkemään edes silloin, kun sattuu. En edes itke, vaikka ikävöin Savannahia ihan vietävästi. Olen kai itkenyt jo tarpeeksi. Nyt jäljellä on vain tyhjiys. Ja tämä vietävän kamala ahdistus, joka ei mene pois. Pahenee vaan. Ja jotenkin kierosti minä haluan, että tämä pahenee ja se pelottaa. Ei kai pelkkä yksinäisyys voi aiheuttaa tällaista oloa? En keksi mitään muuta selitystä kuin että joku minussa on mennyt pahasti vikaan, napsahtanut pois paikaltaan, koska ei tämä ole normaalia. Onko tässä mitään muuta vaihtoehtoa kuin että olen oikeasti, siis ihan todella oikeasti tullut hulluksi? Minua pelottaa.

7.3.2025

Tästä komerosta on tullut uusi lempipaikkani. Ahdistava, kamala komero ja täällä oloni on parempi kuin missään muualla. Täällä olen yksin, mutta en niin yksin kuin tuvassa, oleskeluhuoneessa, kirjastossa, vessassa tai omassa sängyssäni. Tänne ei tule kukaan. Varmaan kaikki tietävät, että tämä on koulun ahtain koppi, jossa asuu hämähäkkejä ja lattia on tahmainen ja nurkat täynnä pölyä. Eikä täällä ole kuin roinaa ja roskaa, kaikkea tarpeetonta ja unohdettua. Kaikkea sitä mitä minäkin olen.

2.3.2025

(Sisältövaroitusta: yksinäisyyttä, epätoivoa, itsensä inhoamista)

Oloni ei ole muuttunut paremmaksi. Pikemminkin päin vastoin. Ikävöin Savannahia koko ajan enemmän ja enemmän ja vaikka samalla olen sitä mieltä, että näin on parempi. Tunnen itseni koko ajan yksinäisemmäksi. Vodkapulloni vietiin ratsiassa. En saa edes siitä helpotusta olooni. Eikä juominen helpota kuin hetkeksi, joka on liian nopeasti ohi. Miksi kaiken piti mennä tällä tavalla pieleen? Koko elämäni on pelkkää epäonnistumista. Alusta asti. Pelkkä olemassaoloni on joku hiton vahinko, jota äiti ei koskaan anna anteeksi. Eikä varmaan isäkään. Äiti antaisi ehkä, jos isä ei pettäisi häntä muiden naisten kanssa. Mutta isä tekee sitä, äiti tietää sen ja syyttää minua siitä, että on sellaisessa suhteessa. Ja isä syyttää minua, kun on jumissa äitini kanssa. Ja silti, he jaksavat välittää Tristanista ja Dorianista. Minä ja Cecilia ollaan ongelma. Minäkin, vaikka olen aina yrittänyt parhaani, että kelpaisin. Mutta mikään mitä teen, ei koskaan riitä. Välillä kuvittelin muuta, mutta olin sokea. Tai sitten äidillä oli hyvä kausi. Isä nyt ei ole muutenkaan koskaan välittänyt muista kuin itsestään ja pojista. Ja siitä, että ollaan täydellinen perhe pönkittämään hänen egoaan. On isällä ollut hyviäkin hetkiä, mutta luulen, että se on johtunut syyllisyydestä. Niistä toisista naisista. Kai hänen on jotenkin pitänyt sieluaan puhdistaa.

Tai sitten olen väärässä ja vika on minussa. Mitä jos vain olen oikeasti niin läpeensä paha, että ajattelen vanhemmistani ihan väärin? Jos he oikeasti välittävät? Onhan se joskus siltä tuntunut. Olen päässyt lomamatkoille, saanut uusia vaatteita milloin vain haluan. Saanut kehuja soitostani, arvosanoistani ja ystäväistäni. Ehkä minä olen se, joka tekee väärin, eivät he? On hirveää, että edes ajattelen mitään tuollaista vanhemmistani. He ovat kuitenkin vanhempani. Olenko vain katkera, kun he nyt niin selvästi suosivat kaksosia? Voiko tämä johtua siitä? En todellakaan tiedä.

Tällä hetkellä tuntuu kuitenkin siltä, että eivät he oikeasti välitä. He eivät ole edes lähettäneet minulle kirjeitä. Kaksosille vain. Ihan kuin minä ja Cecilia olisimme ilmaa. Niin me kai olemmekin, koska olemme rikkoneet sääntöjä. Ehkä perheemme olisi onnellinen, jos minua ja Ceciliaa ei olisi. Ehkä siksi he aiemmin yrittivät niin kovasti tutustuttaa minua milloin keneenkin puhdasveriseen poikaan. Ihan vain, että pääsisivät minusta eroon mahdollisimman nopeasti ja voisivat sysätä minut jonkun idiootin nukkevaimoksi. En halua sitä. En enää. Joskus luulin haluavani sitä, sitten kun en enää halunnut, luulin ainakin pystyväni siihen. Sellaiseen kulissielämään. Nyt pelkkä ajatus ahdistaa. Mutta toisaalta, onko sillä edes väliä? Tuskin elämäni olisi yhtään surkeampaa kuin nyt.

Ajatukseni ovat ihan sekaisin. Minusta tuntuu, ettei tuossa aiemmin kirjoittamassani ole edes mitään järkeä. En tiedä mitä ajatella. Kaikki vain tuntuu niin pahalta. Ahdistaa. Yksinäisyys ahdistaa, muiden seura ahdistaa vielä enemmän. Varmaan siksi, koska se saa oloni entistä yksinäisemmäksi. Kaikilla muilla on joku, joka välittää. Joku, johon tukeutua. Joku jonka kanssa voi nauraa. Sitä on vaikea katsella, kun tietää ettei itsellä ole mitään toivoa sellaisesta. Kukaan ei ikinä voi tosissaan välittää tällaisesta hirviöstä. Parempi etten edes yritä saada ystäviä, kun en kuitenkaan osaa kohdella heitä hyvin. Pilaan vaan kaikkien elämän, niin kuin olen pilannut Savannahin elämän. Jos hän olisi löytänyt parempia ystäviä, niin ehkä hän olisi vielä täällä. Minähän hyvänen aika houkuttelin hänet monta kertaa luvattomasti Tylyahoon juhlimaan! Ja ei, en todellakaan estellyt häntä käyttämästä niitä aineita, niin kuin kunnon ystävä olisi tehnyt. Savannahin on parempi ilman minua.

Tuntui tosi pahalta, kun Igor sanoi etten muka ole kamala ihminen, kun tiedän olleeni niin huono ystävä Savannahille. Jos hän tietäisi, että olen houkutellut Savannahin Tylyhahoon ja järjestänyt jopa serkkuni sinne, niin ei hän olisi vaivautunut sillä tavalla valehtelemaan. Valetta se tietenkin oli. En tosiaan kuvittele, että Igor on niin typerä, että kuvittelisi minun olevan jotain muuta kuin tällainen roska mikä olen. Ei hänen olisi tarvinnut teeskennellä ystävällistä, koska tuskin häntä kiinnostaa pätjän vertaa miten pärjään. Kai minä sitten näytin niin säälittävältä, ettei hän voinut muuta. En kaipaakaan hänen sääläänsä. Parempi jos hän kiertää minut kaukaa, niin kuin kaikki muutkin. Ceciliankin olisi parasta pysyä loitolla, etten päädy vahingossa pilaamaan hänenkin elämänsä. Sitä en voisi ikinä antaa itselleni anteeksi.

En tiedä mitä tehdä. Ehkä vain jatkan niin kuin tähänkin asti. Yritän olla niin kuin kaikki olisi hyvin, vaikka haluaisin vain kadota näkyvistä. Se on vaan ihan hiton vaikeaa, kun muiden seura ahdistaa liikaa. Ja totta kai se ahdistaa, kun tiedän kaikkien ajattelevan minusta pelkkää pahaa. Miten kukaan voi edes löytää minusta mitään hyvää, kun olen mikä olen?

1.3.2025

(Sisältövaroitusta: hyvin paljon itsensä syylistämistä, ahdistusta ja liippaa jo itsetuhoisuutta)

En tiedä miksi hitossa elän elämäni, kun ei kukaan välitä eikä ketään kiinnosta. Ainoa ystäväni on poissa, siskollani on omat ongelmansa ja serkkuni on ärsyttävä. Cecilialla on ihan tarpeeksi murheita kavereidensa kanssa, joten en halua rasittaa häntä omilla ongelmillani. Ambrosia taas, en voi puhua hänelle. Hän puhuu kuitenkin Cadmusille. Ja olen vihainen Cadmusille, koska hän puhui Ambrosialle minusta ja Savannahista. Ambrosia kertoi Cecilialle. Joten olen vihainen myös Ambrosialle. Jos vanhempani saavat kuulla serkuiltani jotain, en anna heille ikinä anteeksi. Äiti ei epäröi käyttää kirouksia, jos teen jotain väärää. Joudun kotikouluun ja se on kaikkein pahinta. Olla kotona äidin kanssa kahdestaan ja kuulla hänen arvostelujaan ja haukkumistaan. Sitähän se olisi.

Minulla on ihan hirveä ikävä Savannahia. On hyvä, että hän saa apua, mutta minulla ei oikeasti ole muita ystäviä täällä. Ei ketään. Freyaa tuskin voi enää sanoa ystäväksi, koska olen valinnut olla viettämättä aikaa hänen kanssaan. Ketään muita ei ole edes ollut sen jälkeen, kun Tiffany valmistui. Oma syytämäni sekin, niin kuin kaikki muu. En usko että Freya enää haluaa olla missään tekemisissä kanssani, kun on huomannut miten inhottava ihminen olen. Kaikkihan sen tietää. Savannahinkin on varmasti parempi olla kaukana minusta, kun olen ollut niin huono ystävä. Ehkä hän olisi täällä, jos olisin tehnyt niin kuin ystävän olisi pitänyt ja puuttunut hänen huumeiden käyttöönsä. Kyllähän minä siitä tiesin. Käytin niitä itsekin, muutaman kerran. Minun olisi pitänyt puuttua siihen. Ja siitä asti kun hän jäi kiinni, olen ollut koko ajan vain yksinäisempi ja yksinäisempi, vaikka hän olikin vielä täällä. Ei se ole kuitenkaan ollut enää samanlaista. Savannah tarvitsee parempia ystäviä.

Kukaan ei välitä minusta. Olen kamala ihmishirviö ja minusta tuntuu, että tämä kaikki on vain oikein. Ansaitseen tämän kaiken paskan. Sitähän tämä on. Parempi vaan, ettei kukaan yritä olla ystäväni, koska en osaa olla ystävä. Ingrid sanoi eilen totuuden. Olen itsekäs ja ahdasmielinen. Kuulemma minusta tulee tällä menolla pelkkä kuollut kuori, jonka sisällä ei

ole yhtään mitään. Mutta mitä sitten? Ei sillä ole mitään väliä. Mikään ei muuttuisi paremmaksi, vaikka olisin toisenlainen. On vain parempi jos ei sisällä ole mitään. Sitten ei ehkä tuntuisi niin pahalta. Tai ehkä olen jo sellainen tyhjä kuori ja kaikki vihaavat minua siksi. Kaikille olisi varmasti parempi, jos en olisi koskaan syntynyt.

Tämä yksinäisyys on jotain ihan kamalaa. Lamaannuttavaa. Ei ole ketään, kenelle puhua. Ei sillä että edes haluaisin puhua, mutta silti. Kun olen yksin, pääni on täynnä ihan hirveitä ajatuksia. Olen koko ajan yksin, joten en pääse mihinkään pakoon näitä ajatuksia. Tunneilla ja jopa ruokasalissa tuntuu siltä, että muut ovat keskenään ja minä en kuulu porukkaan. Enkä tiedä haluanko edes kuulua. Tai siis. Haluan minä, mutta ei minusta ole siihen. Kukaan ei varmasti halua että olen osa porukkaa. Tiedän että kaikki vihaavat minua ja ymmärrän sen, minäkin vihaan itseäni. Jos olisin heidän kengissään, kiertäisin kaukaa tällaisen sydämettömän, itsekeskeisen paskiaisen, joka pilaa kaikkien läheistensä elämän ihan vain olemalla olemassa. Ei minunlaiselleni ole mitään paikkaa muiden joukossa.